

4 Σεπτεμβρίου 2014

Γιατί δεν εκκλησιάζονται οι νέοι;

/ [Γενικά Θέματα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

«Οι νέοι είναι ανήθικοι», «οι νέοι είναι γεμάτοι πάθη», «οι νέοι είναι ανυπάκουοι», «οι νέοι δεν έχουν φόβο Θεού...» Έχω ακούσει πολλές φορές αυτές τις ηθικιστικές διαπιστώσεις. Η ερώτησή μου είναι: είχαν οι νέοι τις απαραίτητες συνθήκες για να εννοήσουν τη Χριστιανική ζωή η όχι; Θα ρωτήσει κάποιος: «Τι, οι νέοι είναι προορισμένοι να χαθούν;»

Και βέβαια όχι δεν είπα αυτό, κανένας δεν είναι προορισμένος ούτε για το καλό, ούτε για το κακό. Το πρόβλημα είναι ότι οι νέοι δεν απορρίπτουν την πίστη στο Χριστό όπως μας διδάσκει η Εκκλησία δια της φωνής των Αγίων Πατέρων, αλλά απορρίπτουν ένα υποκατάστατο πίστεως το οποίο δεν τους πείθει. Γιατί ένας νέος που έχει μεγαλώσει σε μία πραγματικά Χριστιανική οικογένεια συμπεριφέρεται αλλιώς από έναν που μεγάλωσε σε μία οικογένεια με απίστευτους γονείς η από έναν του οποίου οι γονείς πιστεύουν μεν στο Θεό αλλά δεν πηγαίνουν στη Εκκλησία;

Για πολλά μπορούμε να επιπλήξουμε τους νέους. Αλλά και οι νέοι εμάς τους μεγάλους. Θα τολμήσω να δώσω το λόγο στη νέα γενιά και πιο συγκεκριμένα σ' αυτούς που βρίσκονται μακριά από την εκκλησία:

«Ναι η γενιά μας είναι ρέμπελη. Και πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς; Ποιός μας έμαθε κάτι άλλο; Υπάρχει τόσο ψέμα γύρω μας, τόση κακία στον κόσμο των μεγάλων. Διαμαρτυρόμαστε. Αλλά είναι ο μόνος τρόπος να δείξουμε την περιφρόνησή μας σε μία κοινωνία η οποία αρχίζει να μοιάζει με ένα πτώμα. Όλοι

μιλάνε για την αξία της τιμιότητας αλλά όλοι κλέβουν. Όλοι επαινούν την αλήθεια, αλλά ψεύδονται. Τι είδαμε στις οικογένειές μας; Διαφωνίες μεταξύ γονέων και καβγάδες. Τι διαπαιδαγώγηση λάβαμε; Μόνο συμβουλές να είμαστε ήσυχοι, απειλές και ξύλο για να είμαστε υπάκουοι.

Και γιατί είμαστε μακριά από το Θεό; Ποιός μας βοήθησε να είμαστε κοντά του; Οι γονείς μας δεν πατούν στην εκκλησία ούτε τα Χριστούγεννα ίσως μόνο το Πάσχα στις βαπτίσεις, τους γάμους και τις κηδείες. Και στις Εκκλησίεςτι βλέπουμε; Χριστιανοί οι οποίοι είναι καλοί στο να ηθικολογούν αν μας δουν στην εκκλησία ντυμένους παράξένα και έχουν τόση κακία όταν μας διώχνουν που ούτε γυρίζουμε να κοιτάξουμε πίσω. Υπάρχει τόση υποκρισία στους Χριστιανούς. Έχουμε συγγενείς οι οποίοι δε λείπουν ποτέ από την εκκλησία. Αλλά όταν έρχεται η ώρα να μοιραστεί η κληρονομιά ξεχνούν και την πίστη και την κατανόηση. Ενώ όταν γίνεται λόγος να φροντίζουν κάποιο παππού, όλοι αποφεύγουν επειδή έχουν τα προβλήματά τους. Αυτή είναι πίστη;

Ενώ και για τους παπάδες ακούγονται τόσα.

Ναι δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία. Όχι γιατί δεν πιστεύουμε στο Θεό, όχι επειδή δεν έχουμε ανάγκη την αγάπη Του. Έχουμε τόση ανάγκη για Κάποιον ο Οποίος θα μας αγαπήσει πραγματικά, σ' έναν τόσο βρώμικο κόσμο. Αλλά μπορεί να μας βοηθήσει η Εκκλησία να γνωρίσουμε την αγάπη του Θεού; Δεν το πιστεύουμε αυτό. Δεν έχουμε λόγους να το πιστεύουμε. Γι' αυτό και μένουμε στη ζωή μας, με τα προβλήματά μας, με τη μοναξιά μας. Αν ο Θεός δε μας ψάχνει εμείς δεν ξέρουμε να βρούμε σε αναζήτησή Του. Αφήστε μας ήσυχους...»

Δε θυμάμαι όλα όσα μου είπε. Αλλά ακούγοντάς τον, ξεροκατάπινα. Δεν μπορώ ν' αμφισβητήσω το γεγονός ότι μερικά απ' αυτά ήταν πολύ ρεαλιστικά. Δε θα αναπαράγω εδώ την απάντηση που έδωσα στο νέο, μόνο θ' αναλύσω το δίκαιο των μομφών του.

Μία πρώτη παρατήρηση έγκειται στο ότι θα ήταν άριστο πολλοί νέοι να βρίσκονται εν αναμονή του Θεού, όπως ο παραπάνω νέος. Δυστυχώς πολλοί νέοι είναι τόσο παγιδευμένοι στα καθημερινά τους προβλήματα, ώστε έχουν ξεχάσει τελείως το Θεό, του οποίου η παρουσία μάλλον τους ενοχλεί.

Δηλαδή «καλύτερα να μέμφεσαι την Εκκλησία, παρά να κοιτάς τη ζωή σου;

Όχι, δεν τίθεται έτσι το πρόβλημα. Δεν είναι καλό να μέμφεσαι μόνο και μόνο για να δικαιολογείς την απομάκρυνσή σου από το Θεό. Αλλά στο δρόμο προς το Θεό, πολλοί περνούν μία φάση γεμάτη ενδοιασμούς, ερωτήματα και αμφισβητήσεις. Αλλά εάν στη βάση όλων αυτών των αμφισβητήσεων βρίσκεται η δίψα για το Θεό, τότε δεν είναι κακό.

Ο π. Σεραφείμ Ρόουζ, χωρίς να θέλει να δικαιολογήσει την αμαρτία, έλεγε ότι πριν από τη μεταστροφή του έπινε μέχρι που μεθούσε και το έκανε επειδή αισθανόταν την έλλειψη του Θεού. Με το ποτό προσπαθούσε να καταπραύνει τον πόνο που του

προκαλούσε η έλλειψη του Θεού (πολλούς όμως η προσπάθεια να καταπραύνουν τη δίψα τους για το Θεό ικανοποιώντας τα πάθη τους, τους οδήγησε στην κόλαση γι' αυτό δεν πρέπει να γενικεύουμε τις εξαιρέσεις). Να μιλήσουμε λίγο για τους λόγους που ακούσαμε πιο πάνω. Πιστεύω ότι μπορούν να συνοψιστούν στ' ακόλουθα. Στο ότι οι νέοι δε λαμβάνουν μία ειδική κατήχηση, στο ότι δεν βρήκαν στις οικογένειές τους ζωντανά παραδείγματα πίστεως και στο ότι σκανδαλίζονται απ' αυτά που βλέπουν από κάποιους Χριστιανούς Θεολόγους και κάποιους Ιερείς.

Δεν πιστεύω ότι θα ήταν εύκολο σε κάποιον ν' απορρίψει την αγάπη του Θεού αφού τη γνωρίσει. Οι νέοι την απορρίπτουν χωρίς να ξέρουν τι απορρίπτουν. Βλέπουν τον Θεό σαν ένα είδωλο το οποίο το λατρεύουν ασυνείδητα κάποιοι υποκριτές Χριστιανοί, κάποιοι τυπολάτρες Χριστιανοί η κάποιοι Χριστιανοί που αγαπούν την αμαρτία πιο πολύ από την σωτηρία. Τους νέους δεν τους βοήθησαν και ούτε τους βοηθάει κανείς να καταλάβουν την αγάπη του Θεού. Ως και τη σταύρωση του Χριστού την καταλαβαίνουν ως μία εμπορική συναλλαγή ως ξεχρέωμα για τις αμαρτίες των ανθρώπων, σαν μία ρύθμιση των λογαριασμών του Ουρανίου Πατέρα με την ανθρωπότητα. Δεν την καταλαβαίνουν ως μία πράξη αγάπης. Και σε τι αλλάζει η κατήχηση των νέων από την κατήχηση των μεγαλύτερων; Δεν καλούνται στη σωτηρία και οι μεν και οι δε; Μόνο που στους νέους υπάρχει η ανάγκη να τους μιλήσει κάποιος σε μία πιο προσιτή γλώσσα. Οι νέοι είναι αλλεργικοί στον «ξύλινο λόγο»).

Ωστόσο γιατί για εκατοντάδες χρόνια δε γράφτηκαν παρά λίγα κείμενα απευθυνόμενα στους νέους; Μία πιθανή απάντηση είναι ότι για πολλούς αιώνες οι νέοι λάμβαναν Χριστιανική μόρφωση στην οικογένεια. Τις πιο πολλές απαντήσεις τις λάμβαναν από τους γονείς τους η και από τους ιερείς αν όχι πάντα τις πιο πολλές φορές.

Όσο για τους αμαρτωλούς ιερείς γίνεται μεγάλος ντόρος ενώ για τους ιερείς με αγία ζωή δεν γίνεται σχεδόν καθόλου λόγος. Ναι υπάρχουν ιερείς οι οποίοι είναι άξιοι διάδοχοι των αγίων πατέρων. Ούτε τα Μ.Μ.Ε. θέλουν ν' ακούν γι' αυτούς. Ούτε όσοι ζουν στην αμαρτία. Επειδή τους θεωρούν εξτρεμιστές. Κάτι το οποίο είναι επειδή είναι μαθητές του Χριστού, Εκείνου ο Οποίος γύρισε τον κόσμο «ανάποδα» η καλύτερα Εκείνου ο Οποίος προσπάθησε να επαναφέρει στη φυσική του θέση έναν 'αναποδογυρισμένο κόσμο'

Λαμβάνοντας λοιπόν υπόψη μας όλη αυτή την αποστασία που υπάρχει γύρω μας, έχουν οι νέοι κάποια ελπίδα να ζήσουν μία ενάρετη ζωή; Μπορεί κάποιος ν' αντέξει τις παγίδες του διαβόλου;

Παραδόξως ναι. Επειδή όσο ποικιλόμορφες και να είναι οι παγίδες του διαβόλου, όσο αδύναμοι και να είναι οι Χριστιανοί, όσο και υποκριτές να είναι αυτοί που σπεύδουν να διώξουν τους νέους από την εκκλησία αν έρθουν σ' αυτήν ντυμένοι παράξενα, με τζιν σκισμένα, ο Θεός βρίσκει έναν τρόπο να φθάσει στις ψυχές των

νέων. Δύσκολα είναι αλήθεια, αλλά τα καταφέρνει. Όταν οι άνθρωποι θα είναι τόσο διεστραμμένοι ώστε θ' απορρίπτουν τελείως το Θεό, θα έχει έρθει το τέλος. Αλλά μέχρι τότε έχουμε καιρό.

Οπωσδήποτε η Χριστιανική ζωή ποτέ δεν ήταν εύκολη. Και δεν αναφέρομαι μόνο στον καιρό των διωγμών αλλά και στις ειρηνικές περιόδους. Ναι ο διάβολος ποτέ δεν σταματά. Πάντοτε ανεξάρτητα από τις συνθήκες προσπαθεί να πιάσει τους Χριστιανούς στα νύχια του. Παρ' όλες τις προσπάθειές του όμως υπάρχουν ιερείς με άγια ζωή, μοναχοί πολύ ασκητικοί και Χριστιανικές οικογένειες που λάμπουν μες στο σκοτάδι του κόσμου. Στην Αγία Γραφή λέγει: «ου δε επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η Χάρις» (Ρωμ. 5,20). Αυτό είναι φυσικό, αλλιώς οι άνθρωποι δε θ' άντεχαν σε τόσο μεγάλους πειρασμούς. Όσο μεγάλοι όμως κι αν είναι οι πειρασμοί οι άνθρωποι μπορούν να τα καταφέρουν. Ο Θεός πάντοτε τους δίνει δύναμη. Όπως έδινε δύναμη στους μάρτυρες για ν' αντέξουν τα φρικτά μαρτύρια. Ναι, δύσκολα οι νέοι έρχονται στην Εκκλησία. Αλλά ο Χριστός τους καλεί όλο και πιο δυνατά. Βλέπει τα προβλήματά τους, τις πτώσεις τους και απλώνει το χέρι Του δυνατά για να τους σηκώσει.

Γιατί δεν έρχονται οι νέοι στην Εκκλησία; Ίσως επειδή δεν ακούν το μήνυμα την κλήση της Εκκλησίας, ίσως επειδή αυτοί που φέρουν το όνομα Χριστιανός δεν τους βοηθούν να ακούσουν.

Εξ' άλλου στο βιβλίο «οι περιπέτειες ενός προσκυνητή», βλέπουμε τον γέροντα να προτρέπει όπως σε κάθε εξομολόγηση, οι Χριστιανοί να εξομολογούνται, ότι δεν δείχνουν αρκετή αγάπη προς τον πλησίον. Και το γεγονός ότι δεν καταβάλουμε προσπάθεια να έρθουν προς τον Χριστό όσοι είναι μακριά Του (όχι βέβαια να το επιβάλουμε στο στυλ της Ιεράς Εξέτασης, αλλά να δώσουμε μία θυσιαστική μαρτυρία) είναι απόδειξη ότι δεν τους αγαπάμε αρκετά. Τι αγάπη είναι αυτή να βλέπουμε τον πλησίον μας να οδεύει προς το γκρεμό και εμείς να σκεφτόμαστε τα προβλήματά μας;

Νέοι, να ξέρετε ότι τον Χριστό τον πονάει το γεγονός ότι λίγοι ιερωμένοι και λίγοι πιστοί νοιάζονται θυσιαστικά να σας πάρουν από το χέρι και να σας φέρουν στην Εκκλησία... Αλλά να ξέρετε ότι ο Χριστός χαίρεται κάθε φορά που ένας από εσάς ξεκινάει προς την οδό της σωτηρίας. Ακόμα κι αν νομίζετε ότι ο Χριστός σας ξέχασε, Εκείνος περιμένει να βρει έστω και μία χαραμάδα για να μπει στις ψυχές σας.